

03 AUG 2018

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
14 ПЗ број 313/2016
Дана 10.07.2018. године
Београд
Тимочка 15

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, и то судија Радмила Радић као судија појединац, у парници тужиоца **НЕБОЈШЕ СТЕФАНОВИЋА** из Београда, ул. Партизанске авијације бр.65, чији је пуномоћник Владимир Пантелић, адвокат из Београда, ул. Кондина бр. 26/2, против тужених **ВЕСНЕ ПЕШИЋ** из Београда, ул. Илије Гирашићина бр.35, новинара портала „Пешчаник“, чији је пуномоћник Катарина Костић, адвокат из Београда, ул. Таковска бр.19, **СВЕТЛАНЕ ЛУКИЋ** и **СВЕТЛАНЕ ВУКОВИЋ**, главних и одговорних уредника портала „Пешчаник“ и **УДРУЖЕЊА ГРАЂАНА „ПЕШЧАНИК“**, сви на адреси ул. Таковска бр.22, Београд, чији је заједнички пуномоћник Катарина Радовић, адвокат из Београда, ул. Влајковићева бр.28, ради накнаде нематеријалне штете, вредност предмета спора 200.000,00 динара, након одржане усмене и јавне главне расправе, закључене дана 10.07.2018. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца **НЕБОЈШЕ СТЕФАНОВИЋА** из Београда па се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени **ВЕСНА ПЕШИЋ** из Београда, новинар портала „Пешчаник“, **СВЕТЛАНА ЛУКИЋ** и **СВЕТЛАНА ВУКОВИЋ**, главни и одговорни уредници портала „Пешчаник“ и **УДРУЖЕЊЕ ГРАЂАНА ПЕШЧАНИК**, сви из Београда да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа, солидарно исплате износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.07.2018. године па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења.

НАЛАЖЕ СЕ туженима главним и одговорним уредницима портала „Пешчаник“, **СВЕТЛАНИ ЛУКИЋ** И **СВЕТЛАНИ ВУКОВИЋ**, обема из Београда, да о свом трошку јавно објаве правоснажну пресуду којом је изречена обавеза накнаде штете, у првом следећем издању портала „Пешчаник“ рачунајући од дана доношења пресуде

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца НЕБОЈШЕ СТЕФАНОВИЋА из Београда којим је тражио да суд наложи туженим ВЕСНИ ПЕШИЋ из Београда и УДРУЖЕЊУ ГРАЂАНА ПЕШЧАНИК из Београда, да о свом трошку јавно објаве правоснажну пресуду којом је изречена обавеза накнаде штете, у првом следећем издању портала „Пешчаник“ рачунајући од дана доношења пресуде, **КАО НЕОСНОВАН**.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени ВЕСНА ПЕШИЋ из Београда, новинар портала „Пешчаник“, СВЕТЛАНА ЛУКИЋ и СВЕТЛАНА ВУКОВИЋ, главни и одговорни уредници портала „Пешчаник“ и УДРУЖЕЊЕ ГРАЂАНА ПЕШЧАНИК, сви из Београда, да тужиоцу НЕБОЈШИ СТЕФАНОВИЋУ из Београда солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од **95.100,00 динара**, а у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је дана 27.07.2016. године, преко пуномоћника, поднео тужбу овом суду против тужених са тужбеним захтевом ближе одређеним у изреци ове пресуде. У прилог тужбеног захтева навео је да је дана 14.05.2016. године на порталу „Пешчаник“ објављен текст под насловом „Досољавање“ аутора Весне Пешић, овде првотужене, а којим текстом је тужиоцу повређено достојанство личности и право на аутентичност и причинена му је нематеријална штета у виду повреде личне и професионалне части и угледа, имајући у виду да је предметним текстом наведено низ увреда на рачун тужиоца, чиме је повређен Закон о јавном информисању и медијима, важећи међународни стандарди људских права и јавни интерес у области јавног информисања. Наиме, текстом објављеним на интернет порталу „Пешчаник“, је малициозно и нетачно пренета изјава тужиоца подовом нелегалног рушења објеката у Херцеговачкој улици, текст не доприноси јавној расправи о наведеном догађају и није усмерен на решење проблема, већ је објављени текст усмерен на вређање и субјективну категоризацију тужиоца, на вређање његовог достојанства, угледа и части јер се у спорном тексту наводи „једино је глупост министра полиције Небојше Стефановића ненадмашна и непредвидива“ и „до сада нисмо још открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи“. Осим тога што се оваквим оценама грубо повређују људска права тужиоца, у предметном тексту је погрешно и нетачно пренет и интерпретиран тужиочев интервју дат новинарима, јер се у тексту објављеном на порталу „Пешчаник“ наводи: „Једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива. До сада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи. Можда зато што се он увек појављује после Вучића да запуши преостале рупе. И какве бисере видесмо овог пута? Изјавио је да је спин то што је главна вест у Србији рушење три нелегална објекта у Савамали... Министар је мудро додао да рушење на такав начин не сме да се дешава, али и када се деси, никако не треба да буде главна вест у Србији ... Јесте му то много глупо, али ово што следи је најглупље. На питање новинарке зашто полиција није реаговала када су унесређени чувари и власници објеката у Савамали обавестили шта се дешава, он је рекао да полиција није смела да реагује јер није дозвољено угрожавати животе полицајаца! Могла је, каже министар, да их убије електрична струја из порушених објеката: И ето шта је испало - полиција служи томе да чува полицију. Министар је лепо објаснио да се ради о грађанима чији су објекти служили за стицање богатства, да су то грађевине добијене

спрегом политике и тајкуна“. Осим што спорни текст садржи низ увреда на његов рачун чиме му је повређен углед и достојанство, а тиме и одредбе Закона о јавном информисању и медијима, садржи и нетачно пренет интервју који је тужилац дао и који је, на питање водитеља: „Шта се то дешава са причом о рушењу објеката у Херцеговачкој улици у Београду, то се десило пре две недеље. Зашто још не знамо ко је порушио те објекте?“, одговорио следеће: „ Пре свега хоћу да вам кажем да полиција ради на расветљавању случаја, ми ћемо овај случај да истражимо као што смо решили и остале случајеве. Показали смо то и у случају да кажем свега осталог што је било у јавности и у последњих неколико недеља, или последње две године, дакле интезивно се радило и расветлићемо овај случај, али хоћу да вам кажем шта је ту спин, спин је да је главна вест рушење три нелегална објекта, три нелегална магацина, они нису стамбени објекти, они (ни)су куће, ту нису живели људи, то су неки магацини, бараке, што не сме да се дешава, дакле, не сме да се дешава и не може а буде главна вест покушај спина да то буде главна вест у Србији.....показаћемо и шта се овде дешавало, ето државни органи ће одрадити свој посао, али пре свега хоћу да кажем главна вест у Србији треба да буде због чега ми живимо, то је генерални спин...пустите да истрага покаже све...секретаријат за легализацију, све комисије, одбиле су легализацију јер је немогуће да тамо имате објекат, па не можете ни ви, па не могу ни ја, не може било који грађанин да узме и да подиже где год му падне на памет објекат којим зарађује новац. Дакле, није то објекат у коме је сада смештен неко па се сада ето нека хуманитарна организација, него се користио за стицање новца, стицање богатства“ Због овако објављених неистинитих информација, тужилац је претрпео душевни бол због стварања погрешне представе о његовој личности чиме му је причинена нематеријална штета у виду повреде личне и пословне части и угледа, а повређен је и јавни интерес регулисан чл.15 Закона о јавном информисању и медијима. Истакао је да је првотужена аутор спорног текста, да су друготужена и трећетужена уреднице сајта на коме је објављен спорни текст, док на сајту АПР-а не постоји податак ко је главни и одговорни уредник медија „Пешчаник“ већ само подаци о издавачу који је четвртотужени. Имајући у виду све наведено, предложио је да суд тужбени захтев усвоји. Трошкове поступка је тражио и определио.

Првотужена је преко пуномоћника у одговору на тужбу, оспорила тужбу и тужбени захтев у целости наводећи да је тачно да је она у спорном тексту написала утужене наводе, али да у спорном тексту није пренет тужиочев интервју на који се исти позива у тужби и чији транскрипт је доставио, ни тај ни неки други, већ се парафразирају и коментаришу изјаве које је тужилац дао за РТС дана 12.05.2016. године, дан пре писања спорног текста и у којој изјави је тужилац навео: „Али када дође до угрожавања живота полицајаца као на пример када имамо исечене напонске каблове, онда заиста полиција не поступа, значи не прилази том делу док се на отклони опасност по животе полицајаца“. Истакла је да је тужилац, као министар полиције и носилац јавне функције, дужан да трпи критику без обзира да ли га вређа, да су утужени наводи критика рада тужиоца у обављању његове јавне функције, да исти нису безразложан лични напад на тужиоца, већ коментар и критика његовог деловања као министра полиције, и да су исти наводи заправо вредносни судови који су слободни и допуштени када имају чињеничну подлогу, а то је у конкретном случају догађај у Херцеговачкој улици у Савамали у Београду, односно рушење нелегалних објеката, о коме се изјашњавао и Заштитник грађана који је у свом извештају указао на чињенице и пропусте у деловању органа и службеника полиције, и дао препоруку МУП-у на чијем је челу тужилац за поступање ради отклањања утврђених

неправилности и пропуста у раду, као и изјава овде тужиоца да је све то „спин и да полиција не излази док се не отклони опасност од пресечених напонских каблова, а која изјава је неодговорна и звучи као да се министар „руга грађанима“. У том контексту је првотужена на целу ту ситуацију заокружену тужиоцем изјавом, реаговала као на „врхунску глупост“ и у том духу је и наслов предметног текста „Досољавање“. Да је оваква критика била потребна и оправдана указује и развој догађаја до данас. Оспорила је и висину тужбеног захтева, јер сматра да тужилац није ни претрпео штету, наводећи да тужилац није употребио ни једно од других средстава правне заштите већ је само поднео тужбу, што указује да је заправо покушај тужиоца да спречи тужене да критикују власт и да угуши независну критичку мисао и реч. Истакла је да она није новинар него слободни интелектуалац, доктор социологије, политичарка и борац за људска права, квалификована да анализира друштвена и политичка збивања, те да није тужиоцу причинила никакву штету, нити је створила погрешну слику о тужиоцевој личности, јер се његовом личношћу није ни бавила већ се бавила резултатима његовог рада и његовим деловањем у оквиру обављања функције министра унутрашњих послова, а што је видљиво и из самог текста у коме се првотужена обраћа тужиоцевој „функцији“ а не „личности“. Дакле, у конкретном случају у питању је слобода изражавања зајемчена чл.46 Устава Републике Србије и чл.10 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, као и чл.2 Закона о јавном информисању и медијима, и тужилац сматра да не постоји разлог да се њена слобода говора ограничи и санкционише због тога што је тужилац увређен јер је његово деловање као министра унутрашњих послова критиковано као „глупо“. Навела је и да Закон о јавном информисању и медијима не прописује могућност да се аутору текста наложи објављивање пресуде. Предложила је да суд тужбени захтев одбије. Трошкове поступка је тражила и определила.

Друготужена, трећетужена и четвртотужени су преко заједничког пуномоћника у одговору на тужбу, оспорили тужбу и тужбени захтев у целости наводећи да спорни текст представља коментар првотужене на догађај који се у ноћи између 24. и 25. априла догодио у насељу Сававала у Београду, када су маскирана лица рушила објекте на раскрсници Херцеговачке и Мостарске улице, те критику изјаве и ставова које је поводом рушења дао овде тужилац као министар унутрашњих послова. Истакли су да предметни текст не представља информацију него мишљење аутора и његов вредносни суд, а да је накнаду штете према чл.112 Закона о јавном информисању и медијима могуће тражити само због објављивања информације, да спорни текст представља дозвољену критику у оквиру слободне изражавања, да су неистините тврдње о нетачно пренетом информацију тужиоца и да је захтев за накнаду штете превисоко постављен. Наиме, право на накнаду штете према чл.112 ст.1 Закона о јавном информисању и медијима, има лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, при том, закон прави јасну разлику између информације с једне и идеја и мишљења с друге стране, прописујући у чл.3 ст.1 да слобода јавног информисања обухвата између осталог „слободу прикупљања, објављивања и примања информација“ и „слободу формирања и изражавања идеја и мишљења“, у чл.9 дефинише обавезу новинарске пажње само у вези с објављивањем информација, те се следствено томе право на одговор из чл.83 и право на исправку из чл.84 може користити само у погледу информације која се тиче лица које их подноси, али не и у погледу идеја и мишљења о том лицу, а чл.112 Закона изричито предвиђа могућност накнаде штете само у вези са објављеним информацијама али не и у вези са израженим идејама и мишљењима. Предметни текст представља дозвољену

критику у оквиру слободе изражавања која је зајемчена Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, која може бити ограничена само у случају да је то неопходно у демократском друштву у циљу заштите одређених интереса, укључујући заштиту права и угледа других лица, а с обзиром да је у конкретном случају реч о политичкој дебати, где ауторка даје само свој вредносни суд и мишљење, које при том не представља никакву нову информацију, а имајући у виду чињеничну подлогу и то на шта се текст односи, спорни текст представља допринос јавом сучељавању мишљења и нема места ограничавању слободе изражавања. Даље су навели, да је предметни текст верно сажео изјаву тужиоца зашто полиција није реаговала приликом рушења у Савамали, а осим тога спорни текст не представља коментар једног тужиоцевог интервјуа датог поводом рушења у Савамали, већ се бави комплетном медијском сликом која је створена поводом рушења објеката у Савамали и представља коментар понашања и изјава тужиоца у вези са овим догађајем. Осим тога, истакли су да је висина накнаде штете превисоко постављена. Предложили су да суд тужбени захтев одбије. Трошкове поступка су тражили и определили.

Суд је након спроведеног доказног поступка, а након савесне и брижљиве оцене свих доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата поступка, у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку, утврдио следеће чињенично стање:

Међу парничним странкама је неспорно да је на интернет порталу „Пешчаник“ дана 13.05.2016. године (у тужби наведен датум 14.05.2016. године) објављен текст са насловом „Досољавање“ са садржајем наведеним у реферату тужбе, док је све остало било спорно.

Увидом у извод са сајта „Пешчаник“ утврђено је да је „Пешчаник“ удружење грађана основано 2008. године и да су главне и одговорне уреднице Светлана Лукић и Светлана Вуковић.

Увидом у извод са сајта агенције за привредне регистре од 26.07.2017. године, утврђено је да је у регистар удружења уписано Удружење грађана „Пешчаник“ и да нема података ко је главни и одговорни уредник медија „Пешчаник“.

Увидом у одштампани чланак са сајта Peščanik.net утврђено је да је дана 13.05.2016. године, портал „Пешчаник“ објавио текст под насловом „Досољавање“ у коме се између осталог наводи: „Добро, све је то проваљено. Једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива. Досада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи. Можда зато што се он увек појављује после Вучића да „запуши“ преостале рупе. И какве бисере је просуо овога пута? Изјавио је да је „спин“ то што је главна вест у Србији рушење три нелегална објекта у Савамали. Баш само три објекта? А видесмо ону гомилу шута коју багери данима уклањају, а и рушење је трајало целу ноћ. Министар је мудро додао да рушење на такав начин не сме да се дешава, али и када се деси, никако не треба да буде главна вест у Србији. Него ваљда треба да буде споредна, или да је нема као вести да маскирани људи ноћу нелегално руше центар града и врше сијасет кривичних дела. Јесте му то много глупо, али ово што следи је најглупље. На питање новинарке зашто полиција није реаговала када су унесрећени чувари и власници објеката у Савамали обавестили шта се дешава, он је рекао да полиција није смела да реагује јер није дозвољено угрожавати животе полицајаца! Могла је, каже министар, да их

убије електрична струја из порушених објеката: И ето шта је испало - полиција служи томе да чува полицију. А грађани, њима шта бог да, нека их удари струја. У ствари, тако им и треба. Министар је лепо објаснио да се ради о грађанима чији су објекти служили „за стицање богатства“, да су то грађевине добијене спрегом политике и тајкуна. Вучић је већ претио да ће се испитати ко је тим тајкунима дао дозволе да подижу нелегалне објекте који сметају његовој визији Београда на води, где има све да сија и шљашти. Што да се ти „тајкуни“ багерима не растерају кад министар каже да им је десет пута одбијена легализација изграђених објеката. Баш десет пута.“

Суд је на рочишту дана 31.05.2018. године, извео доказ прегледом снимака РТС-а од 12.05.2016. године и ТВ Н1 од 13.05.2016. године, и читањем транскрипта ових емисија, који су суду достављени дана 12.06.2018. године и утврдио следеће:

На основу транскрипта ТВ прилога емитованог на РТС-у дана 12.05.2016. године, утврђено је да је Заштитник грађана изјавио да је „неспорно утврђено у поступку контроле да полиција није радила свој посао како треба и да то што је оставила грађане на милост и немилост људима у фантомкама није резултат појединачне процене неког полицајца већ да је таква наредба дата“. Министар унутрашњих послова, Небојша Стефановић, овде тужилац је на то одговорио да „свакако нико из врха полиције заиста није дао било какво наређење којим се наређује нешто противзаконито. Али када дође до угрожавања живота полицајца, као на пример када имамо исечене напонске каблове, онда заиста полиција не поступа, значи, не прилази том делу, док се не отклони опасност по животе полицајца, али излази на терен као што је патрола Савског Венаца изашла на терен. Ја свакако могу да инсистирам на спровођењу истрага али их ја лично не спроводим. Тако да, нити ћу слушати било какве снимке, нити ћу ја спроводити истрагу. То ради тужилац, и по налогу тужиоца се истраге и спроводе“.

На основу транскрипта ТВ прилога емитованог на ТВ Н1 13.05.2016. године, утврђено је да је новинарка изјавила да „су грађани звали број 192 у ноћи рушења објеката у Херцеговачкој и улици Браће Крсмановић да би им полиција помогла јер их је напала група маскираних људи. Оператерке су због наређења врха полиције грађане упућивале на комуналну. Министар Небојша Стефановић тврди да су те ноћи полицајци били у опасности од покиданих каблова за напајање струјом, те зато нису смели прићи том делу града. Међутим, у транскриптима разговора спомињу се фантомке, а не исечени напонски каблови, што наводи на закључак да полиција није знала за опасност од струје када су стигли први позиви грађана.“ Спикер је прочитао извештај полиције и транскрипт разговора полиције и грађанина И.И.: „У три сата и двадесет један минут ујутру, чује се да грађанин И.И. дежурној полицијској службеници пријављује да је код њега дошао усплахирени чувар, и каже дошла нека банда, њих десеторица, и каже с фантомкама, руше све живо, њега отерали.“ Новинарка затим изјављује: „После овог позива, уместо да полиција дође до чувара у улици Браће Крсмановић, он је, око сат касније отишао по њу, у најближу станицу Савски Венац. Двојица полицајца враћају се с чуваром на рушевине, а диспечер Електропривреде бележи у свом дневнику „да у пет и тридесет на пријаву полиције да је проводник на земљи код стадиона ФК „Железничар“, адреса Браће Крсмановић без броја, дежурна екипа је дошла на лице места у 6 и 10 и констатовала да је напајање за помоћне зграде, које су срушене од стране НН лица, на земљи, предметни распон је искључен на стубу.“. Новинарка је потом изјавила да је слична ситуација

забележена и у Савамали, а спикер је прочитао допис Електропривреде: „Такође је констатовано да је покидана електрична мрежа која је напајала објекте у улици Херцеговачкој и Мостарској“ Новинарка је изјавила: „По казивању в.д. директора полиције Владимира Ребића, датој Заштитнику грађана, полиција тог јутра није обавила увиђај на рушевинама, пошто су каблови варничили. Према евиденцији ЕПС-а, квар је отклоњен истог дана. Међутим, увиђај никада није обављен. Рушевине које су доказ ноћног дивљања маскираних, уклањају се по дану, данима.“

Тужилац Небојша Стефановић је у свом исказу датом у својству парничне странке на рочишту дана 27.04.2018. године, навео да је спорни текст објављен пре отприлике годину и по дана на порталу “Пешчаника”, неко од сарадника му је јавио за исти, прочитао је спорни текст који је касније пренет и у медију “Блиц”, и спорни текст је доживео тако да је била намера да се он увреди речима изнетим у тексту, јер онако како је назначено - “једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива”, очигледно је била намера да се он овим речима увреди. Никада није пријатно када се овако нешто прочита, иако је свестан функције коју обавља, а министар је Министарства унутрашњих послова од априла 2014.године. У јавном послу је од раније, био је председник Народне скупштине у периоду од 2012. до 2014. године, и свестан је да постоје критике које нису истините, али сматра да је то део посла и да је јавни функционер дужан то да трпи. Предметни текст не представља оно што је као јавни функционер дужан да трпи. Да је то текст који се бави тиме шта он ради везано за његов посао и да критикује његове поступке, то да ли би се он сложио или не, одговорио би у медијима, али у конкретном случају то се није десило јер је то била увреда у којој вас неко назива “глупим” и да је ваша глупост ненадмашна и на то је тешко одговорити. Нико га није звао из “Пешчаника” да му пружи могућност на адекватан одговор. Не сматра да је предметни текст представљао изношење критичког мишљења аутора, овде првотужене, већ је то била директна увреда њега и чланова његове породице. Критику је дужан да трпи али увреду није. Има супругу, малолетну кћер узраста 6-7 година, родитеље. Оно што је свима сметало је то што медији без икакве провере објављују овако нешто увредљиво. Сматра да је изношењем овакве увреде на јавни начин у средствима јавног информисања повређена његова част и његов углед јер овај текст чита велики број људи који могу сматрати да се он нереаговањем слаже са оним што је написано. Није имао здравствених проблема поводом предметног текста, иако годинама ради стресан посао. Дао је интервју новинару РТС-а, после неког времена од рушења објеката у Херцеговачкој улици у делу Београда “Савамала”, мисли да је то било у априлу 2016. године, и претпоставља да је рекао све оно што је наведено у транскрипту, који је приложен уз тужбу, а у вези рушења објеката у Савамали. Више пута је у јавности објашњавао да по нашем Закону о полицији, полицијом не управља министар полиције већ директор полиције. Првотужена има право да изнесе сваку врсту критике, што је и радила свих претходних година и да се овде радило о критици, данас не би били у суду. Мисли да првотужена разликује увреду и критику. Предметни текст доживео је као увреду на његову част и углед. Министарство којим руководи има широк део послова и његови сарадници су навикли да прима критике и за нешто за шта ни не зна да се догодило, а у конкретном случају људи из његовог непосредног радног окружења су долазили јер су и они видели да је ово увреда, а не критика његовог рада. Он лично, са првотуженом, ван политике, последњих неколико година, нема никакве везе. Није се бавио разлогом зашто је изашао предметни текст, бавио се увредом у том тексту. Сматра да се у конкретном случају не ради о политичкој критици јер се пре свега уочава једна реченица

“једино је глупост министра Стефановића ненадмашна”, ако би се то дозволило, онда би сутра сваки контекст када некога назовете увредљивим речима била политичка критика. Волео би да види ко је то, а да је овако нешто о њему речено, прихватио да је то политичка критика његовог рада. Од значаја за чињеницу да је увређен је то, што је текст објављен у једном високотиражном дневном листу од стране аутора – првотужене, која је позната јавности и која је јако често присутна у медијима, чији се ставови често преносе. Тужио би свакога ко објави овакве текстове на исти начин. Реаговао је на оно што је аутор текста изнео, не зна да ли је аутор текста имао разлога да реагује на његову изјаву о кабловима али није било ни потребе ни разлога да га назове глупим и да је “његова глупост ненадмашна”. Да је првотужена рекла “само су аргументи министра Стефановића глупи или ненадмашно глупи” сматрао би да се односило на аргументе које је изнео, а с обзиром да је рекла “само је глупост министра Стефановића ненадмашна” сматра да је увређен он лично. Његово окружење чита „Пешчаник“, он ретко, не би износио своје мишљење о овом гласилу, а његово окружење се састоји од људи различитих на разне начине и не зна шта пресудно утиче на њихово мишљење. Њега нико није контактирао пре него што је текст објављен, сматра да делује у складу са својим законским могућностима и свакако тражи да се пресуда објави каква год она била, није сматрао да је важно да тражи одговор или исправку.

Суд је поклатио веру исказу тужиоца налазећи да је исти дат искрено и уверљиво, и да је сагласан писаним доказима изведеним у току поступка.

Првотужена Весна Пешић је у свом исказу датом у својству парничне странке на рочишту дана 27.04.2018. године, навела да је она написала предметни текст под називом “Досољавање”, где је на самом почетку текста рекла да, што се тиче случаја рушења објеката у Савамали, да је постојао извештај Заштитника грађана где је он посебно апострофирао да апсолутно постоји одговорност полиције која је суспендовала своју сопствену службу, другим речима речено суспендовала владавину права, тиме што није заштитила део својине, имовине која је нелегално рушена, а и друге људе који су се ту нашли, као и чуваре, учињена су бројна кривична дела приликом рушења објеката у Савамали, а да је полиција одбила да реагује. У то време када се то дешавало тужилац је био министар полиције, све ово је написано с тих разлога, јер је сматрала да је министар полиције одговоран за то што није спречено рушење једног дела главног града Србије, учињено фантомкама једног броја људи, полиција је благовремено била обавештена о томе и одбила је да реагује. За написано у спорном тексту, је сматрала да је то критика понашања министра Стефановића као министра полиције, казала је да је његово понашање неодговорно и када каже реч “глупост”, сматрала је да то значи “неодговорно вршење функције” и када се неке уопштено каже да је “глуп”, а што се често у нашем народу догађа, не мисли се при томе да је та особа стварно глупа у смислу интелектуалних способности, већ да није добро поступила, а то је и она у предметном тексту мислила. Овде је у питању неспоразум зато што министар Стефановић и сам врло често брка своје бројне улоге, имала је прилике да чује или прочита, како је он изјавио да он “мења шешире”, другим речима улоге, да у једној прилици говори као обичан грађанин, да у другој прилици говори као потпредседник странке СНС, а у неким случајевима говори као министар полиције, значи “три шешира”. Сматра да он, док врши ту функцију, апсолутно не може у јавности да наступи као обичан грађанин. Тужилац је казао да ће, када он на телевизији каже “ево сада говорим као обичан грађанин,” колико год он то говорио, то

увек за слушаоце и за јавност значити да каже министар. Када се врши министарска функција, приватна личност је само у сопственој кући, или када са пријатељима оде на пецање. У свим другим ситуацијама он не може да се појављује као увређена приватна личност, већ може само да се спори како је вршио функцију министра полиције. Према томе, њен текст се ниједног тренутка није односио на приватну личност министра Стефановића већ на његово понашање и улогу вршећи функцију министра полиције што је било предмет њене критике, није се обраћала личности већ министру полиције. Тужиоца познаје лично, били су колеге посланици у Народној Скупштини Републике Србије, 2007-2008. године и обоје су као посланици били делегирани да представљају своју земљу у Интерпарламентарној унији, тај састанак се одржавао по правилу сваке године у Женеви. Заједно су седели у коференцијској сали и разговарали крајње пријатељски, тада га је питала “како сте се ви као један тако пристојан човек нашли у Српској радикалној странци”, мисли да се тужилац сећа тог догађаја и никада са тужиоцем није била у непријатељству да би њега вређала као приватно лице. Напротив, из овог догађаја који је навела види се да има позитивно мишљење о тужиоцу као приватној личности, никаквог разлога нема да га вређа. Сматра да овај текст у сваком смислу мора да се третира по свим Закономима и конвенцијама као дозвољена политичка критика у једном изузетном драматичном и трауматичном догађају као што је било рушење у Савамали. У самом спорном тексту се осврће на улогу министра Стефановића, да изгледа као да је њему додељена улога, а не да он то ради као приватно лице већ да врши улогу, да то што говори је вршење улоге по налогу који од некога добије, као да му је неко дао налог и улогу да то ради, а што је још један доказ да није вређала тужиоца лично. Навела је да је тужилац у својој изјави, а коју је она политички коментарисала, рекао да је цела та прича о Савамали спин, подразумевајући да медији спинују тај догађај, придају му већу важност него што има, а да тај догађај не заслужује да буде објављен као прва вест и да она сматра да је та изјава сасвим неодговорна зато што је то апсолутно била прва вест, сви су ту вест коментарисали, пуне су новине биле о томе, тадашњи председник Владе Александар Вучић такође је коментарисао и употребио један прилично увредљив израз “да су то урадили комплетни идиоти”. У вези навода из тужбе који се односе на објашњење министра Стефановића зашто полиција није реаговала, појаснила је да није читала његов интервју, нити је истог у свом тексту цитирала, већ је препричавала његову изјаву коју је чула на телевизији, а којом је и сад прилично згранута, зашто полиција није реаговала, и колико је разумела његову изјаву, он је рекао да полиција није реаговала зато што би се могла изложити опасности јер би могла stradати од отворених струјних каблова, а да је дужност полиције и да штити своје раднике полиције и да не може да их излаже опасности. Сматрала је ту изјаву изузетно глумом, да министар полиције каже тако нешто, јер испало је да полиција постоји ради заштите саме себе, а не грађана који су звали и тражили заштиту. То је био њен коментар и зато је можда употребила речи које је употребила. У спорном тексту даље наводи да сматра потпуно непримереним да министар полиције у јавност износи нетачне чињенице, јер је исти рекао да су порушене три бараке, а порушено је 12, рекао је да су ти објекти били нелегални и да постоји 10 пресуда да су објекти нелегални, и сматра да, да је то тачно, не би било потребно да тајно ноћу под фантомкама дође нека екипа да сруши део града, него би то требало да се изведе са тих 10 пресуда, потпуно легално, по дану. Министар Стефановић у својим изјавама поводом Савамале је рекао да су ту радили и стицали новац некакви тајкуни, она у то сумња, а чак и да су радили тајкуни у овим објектима који су срушени, нико нема право да му неко ноћу руши кућу. Све ово указује да је критиковала министра, а не приватно лице. Не сећа се да

ли се у извештају Заштитника грађана помиње министар Стефановић или друга лица поименично набројана за рушење у Савамали, али Заштитник грађана није сматрао да је полиција одговорна за Савамалу, већ да је одговорна за неспречавање те акције коју је неко други наредио. Можда је у својој критици употребила мало јачи израз, али сматра да се израз „глуп“ може третирати и као супституција за израз „одговорност“, да је то уобичајен израз који је се често говори у јавности, и који употребљавају и политичари у свакодневном говору и дебати.

Суд је ценио исказ првотужене Весне Пешић и истом је поклонио веру у делу у коме је објаснила шта су били мотиви и разлози да напише текст под насловом „Досољавање“ објављен на сајту „Пешчаник“ 13.05.2016. године, налазећи да је њен исказ у том делу био јасан и уверљив, међутим, суд није првотуженој поклонио веру у делу исказа у коме је тврдила да је израз „глупост“ употребила као пандан за „неодговорно вршење функције“ и да је исти био усмерен искључиво на критику тужиоцевог рада као министра полиције, с обзиром да је у овом делу њен исказ у супротности са објављеним текстом у коме се нигде не наводи да се употребљени изрази односе на изјаве тужиоца, нити на његово деловање, већ су исти директно усмерени на тужиоца и на вређање његове личности и достојанства.

Пажљивом анализом изведених доказа утврђено је да је дана 13.05.2016. године на порталу „Пешчаник“ чије су главне и одговорне уреднице друго и трећетужена, а издавач четвртужени, објављен текст под насловом „Досољавање“ аутора Весне Пешић, овде првотужене, у коме се наводи следеће: Добро, све је то проваљено. Једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива. Досада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи. Можда зато што се он увек појављује после Вучића да „запуши“ преостале рупе. И какве бисере је просуо овога пута? Изјавио је да је „спин“ то што је главна вест у Србији рушење три нелегална објекта у Савамали. Баш само три објекта? А видесмо ону гомилу шута коју багери данима уклањају, а и рушење је трајало целу ноћ. Министар је мудро додао да рушење на такав начин не сме да се дешава, али и када се деси, никако не треба да буде главна вест у Србији. Него ваљда треба да буде споредна, или да је нема као вести да маскирани људи ноћу нелегално руше центар града и врше сијасет кривичних дела. Јесте му то много глупо, али ово што следи је најглупље. На питање новинарке зашто полиција није реаговала када су унесрећени чувари и власници објеката у Савамали обавестили шта се дешава, он је рекао да полиција није смела да реагује јер није дозвољено угрожавати животе полицајаца! Могла је, каже министар, да их убије електрична струја из порушених објеката: И ето шта је испало - полиција служи томе да чува полицију. А грађани, њима шта бог да, нека их удари струја. У ствари, тако им и треба. Министар је лепо објаснио да се ради о грађанима чији су објекти служили „за стицање богатства“, да су то грађевине добијене спрегом политике и тајкуна. Вучић је већ претио да ће се испитати ко је тим тајкунима дао дозволе да подижу нелегалне објекте који сметају његовој визији Београда на води, где има све да сија и шљашти. Што да се ти „тајкуни“ багерима не растерају кад министар каже да им је десет пута одбијена легализација изграђених објеката. Баш десет пута.“ Спорни текст је објављен као реакција првотужене, која је доктор социологије, политичар и која се бави анализом друштвених и политичких збивања, на догађаје који су се одвијали непосредно пре објављивања текста а који се односе на рушење објеката у Херцеговачкој улици у Београду, у Савамали и као њена реакција на интервју који је поводом тог догађаја дао тужилац за РТС и ТВ Н1.